

ตอนที่ ๒๐

ประตูลเวลา ของพวกเอเลี่ยน

จากการเดินฝ่าพายุฝน มาตลอดทั้งวัน ทำให้ไม่มีเวลาทบทวนเหตุการณ์ประหลาด หวาดเสียวเมื่อสักครู่ ทุกคนหลับด้วยความอ่อนเพลีย โดย ชูอาสาอยู่เวรยามให้ มีพลังบางอย่าง กระตุ้นประสาทของเขาไม่ให้หลับ ในสมองครุ่นคิด ดับสนหากำตอบไม่ได้ว่า ในหัวของเขาต้องการอะไรกันแน่ วัตถุในกระเป๋าหนังสีดำ มันเกี่ยวข้องกับอะไรกับตัวเขา

ฝนที่เพิ่งหยุดตก เริ่มโปรยลงมาอีก นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ประเดี้ยวตกประเดี้ยวหยุด เขาค่อยๆ ลุกขึ้น อาศัยแสงจากฟ้าแลบข้างนอก คคว้าตะเกียงติดมือไปด้วย คลำทางเดินไปที่บันได ในมืออีกข้าง กุมของสิ่งหนึ่งไว้แน่น เมื่อขึ้นไปข้างบน เขาจุดไฟขึ้น เดินไปเปิดม่านหน้าต่างออกทั้งสองด้าน รับกับลมฟ้าลมฝน และประกายแสงจากฟ้าแลบ เพียงแค่เข้มนาทีกระตึก เหตุการณ์ประหลาดเมื่อครู่นี้ ก็ถูกปลุกขึ้นมาอีกวาระหนึ่ง ราวกับว่า เขามีส่วนรับรู้กับสิ่งที่ จาตุ มาลา และสังข์ เห็นเช่นกัน คราวนี้ ลมหอบเอาละอองฝน

เข้ามามากกว่าเก่า ไม่ขาดระยะ ชดลวดเริ่ม
เคลื่อนไหว เลียงคราง บลวกๆ! ตั้งขึ้น ปรากฏ
ไฟ ก็เริ่มซัดสาย แลบออกมาจากกองชดลวด มัน
รวมตัวกัน พุ่งไปเป้ายิ่งหมาย กระทบกับกระจก
บนแผ่นไม้บานใหญ่ทั้งสามแผ่น พร้อมๆ กัน
พื้นบ้านสั่นไหวขึ้นมาอีกรอบ

ปลุกให้ทุกคนที่นอนอยู่ ตกใจตื่น จากอุ้งเล
จะปล่อยให้มันสั่นอยู่อย่างนี้ หรือจะออกไปดูว่ามัน
เกิดอะไรขึ้นมาอีก แต่แล้ว เขาตัดสินใจ คว่า
ตะเกียงขึ้นมาจุด ยกขึ้นส่องดู คงเกิดเรื่องไม่ดี
กับชูแน่แล้ว

เลียงจากมโนภาพ ของศิระหิณแกะสลักรูป
ไบหน้าคนป่า ปรากฏขึ้นอีกครั้ง “จงเอามันมาให้
ข้า” นัยน์ตาของชู เริ่มเป็นสีเทา ม่านตาสีแดงอม
เหลืองค่อยๆ ปรากฏขึ้น เขาเดินเข้าไปใกล้กอง
ชดลวดเหมือนถูกสะกดจิต ชูจับวัตถุนำทางออก
มาจากช่องหนึ่งชูขึ้น ปรากฏไฟแลบแปลบปลาบ
จากกองชดลวด ก็เปลี่ยนทิศ มันพุ่งเข้าใส่ตัวเขา
แล่นผ่านร่างไปสู่วัตถุนำทาง แล้วมันก็ถูกเร่ง
ความถี่ ความเข้มของสายฟ้าถูกบีบอัดแน่น ผ่าน
ปลายแฉกทั้งสามด้านของวัตถุนำทาง วิ่งไปชน

กระจกที่ละแผ่นๆ แตกกระจายไปทั่วห้อง ชู ลั่น
กระเล่า ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

เสียงกระจกแตก และเสียงร้องโหยหวนของชู
ที่อยู่ข้างบน สร้างความตื่นตระหนกให้แก่ทุกคน
อะไรกันนี้ มันเกิดขึ้นอีกแล้วรี จาตุ กับ ลังซี่ รีบ
คว้าอาวุธ ถือตะเกียงรีบรุดไปที่ราวบันได

ร่างของชู ค่อยๆ ถูกดูดหลอมละลายหายไป
กับประกายไฟในกองขดลวด พร้อมกับเศษกระจก
ที่แตกกระจาย ชูร้องโหยหวนด้วยความกลัว และ
ความเจ็บปวดไม่ขาดระยะ

เมื่อจาตุกับลังซี่ วิ่งไปถึงข้างบน เศษกระจก
แตกกระจักกระจายไปทั่วพื้น ไม่มีร่องรอยของ ชู
แต่อย่างใด ไม่มีแม้กระทั่งรอยเลือด หรือร่องรอย
การต่อสู้ ชูหายไปแล้ว เขาหายไปได้อย่างไร จาตุ
ทรุดตัวนั่งลงร้องไห้ ตะโกนเรียก ชู! ชู! ลักครู่
เอื้อย โสณน้อย และ อัง วิ่งขึ้นมาดูเหตุการณ์

“ชู เป็นอะไร?”

เอื้อย ถาม แต่ไม่มีคำตอบ

รุ่งเช้า โสณน้อย ป่วยเป็นไข้ เพราะถูกฝนเมื่อ
วานและพักผ่อนไม่พอ เอื้อยห่มผ้าให้เพื่อน แล้ว
พาไปนั่งใกล้ๆ เตาผิง เธอสังเกตเห็นว่า แต่ละคน

ที่เหลืออยู่ เตรียมจะออกไปที่ไหนสักแห่ง แต่ไม่กล้าทิ้งเพื่อนไปไหน ลังซ์ บอกกิจกรรมวันนี้

“เอื้อย ฝ่าโสนน้อยวันนะ มาดาจะอยู่เป็นเพื่อน อังจะออกไปหาฟัน ส่วนเรากับจาดู จะออกไปข้างนอก ว่ามีอะไรกินได้มั่ง ตอนนี้อหิวกันแล้ว”

“เธอจะตั้งอะไรพิเศษมั่งไหม?” ลังซ์ ถาม

เอื้อย ยิ้มขำๆ “ไม่เห็นตลกตรงไหนเลย”

จาดู ยังไม่ไว้วางใจข้างนอก เกรงว่าจะมีสัตว์ประหลาดคอยซุ่มอยู่ เขาค่อยๆ ผัดกประตูปิดออก อย่างระมัดระวัง จนแน่ใจว่า ข้างนอกนี้ปลอดภัย เขาออกไปยืนที่ระเบียง หน้าประตูบ้านอัง และ ลังซ์ ตามออกไป ... เมื่อทุกคนไปกันหมดแล้ว เอื้อยเอายาให้ โสนน้อยกิน แล้วให้นอนต่อ จากนั้นก็ขนเสื้อผ้าที่ยังแห้งไม่สนิท เดินออกไปข้างนอก

ตัวประหลาดเมื่อคืนนี้ ฝากรอยเท้าไว้เต็มไปหมด มันก็คือรอยเท้าคนดีๆ นี่เอง นี่เป็นปีศาจแปลงร่างมาเป็นคน หรือเป็นคนป่าอีกเผ่าหนึ่งกันแน่ เอื้อยนึกถึงคำบอกเล่าของครูเพ็ญ เมื่อหลายปีมาแล้วว่า คนที่ตายแล้ว ถูกออกมาเดินอีกไม่ได้

แต่ฝรั่งเขาเชื่อว่า มีศพที่เดินได้จริง เขาจะเรียกมันว่า ซอมบี้ มันจะเดินช้าๆ นัยน์ตาของมันจะเป็นสีเขียว เหมือนคนตายแล้ว แต่ที่เห็นเมื่อคืน มันจะใช้หรือไม่ใช้พวกซอมบี้ ก็ยังไม่ชัดเจน ไม่อยากจะเจอเจอกับมันอีก

สังข์ จาอู และ อัง ยังไม่กลับมา โสนน้อยก็หลับ เื่อยถือโอกาส เดินขึ้นไปสำรวจชั้นบน เพื่อดูให้แน่ใจว่า เมื่อคืนนี้ มันเกิดอะไรขึ้นกับซูกันแน่ ... เมื่อขึ้นไปถึงข้างบน ก็พบกระจกแตกเกือบหมดทุกบาน กองที่พื้น แต่ก็มีบางส่วนเหลืออยู่ที่กองขดลวด ม่านหน้าต่างถูกเปิดทิ้งไว้ หรือว่าซูกิดความกลัว แล้วกระโดดหน้าต่างหนีไป หรือไม่ก็ถูกจับโยนลงไปข้างล่าง เื่อยไปดูที่หน้าต่าง ก็ไม่มีร่องรอยของการถูกจับโยน เพราะเศษกระจกหน้าต่าง มันตกที่บนพื้นในตึกเต็มไปหมด ซูกหายไปไหน หายไปได้อย่างไร ยังคงเป็นปริศนาต่อไป

ช่วงสายๆ สังข์กับจาอูกลับมา พร้อมกับกระต่ายป่าคู่หนึ่ง และฝึกป่าสองสามอย่าง

“ที่นี่ ไม่ค่อยมีสัตว์ป่าให้ล่าเลย ของที่กินได้ก็หายาก” สังข์ บอกเอื่อย พร้อมกับส่งของให้มาลา

ไปจัดการทำเป็นอาหารวันนี้ เห็นเค็ย มีอาการ
ล้มลง จึงพูดกระเซ้าเพื่อนไปว่า

“เสียใจด้วยนะ ของกินที่ลั้งนะ”

“อะไร?” เค็ยยิ้ม แล้วถามย้อนกลับไป “เรา
อยากกินไอติม มีซักแห่งไหม?”

แต่ลั้งซ์ไม่ตอบ เขามองไปทั่วห้อง “อั้ง ยังไม่
กลับหรือ?”

“ยังเลย ... อ้าว! นึกว่า ตามพวกเธอไปซะ
อีก”

เมื่อรู้ว่าอั้งยังไม่กลับ จากูรู้ลึกเป็นห่วง
สถานการณ์เริ่มไม่ดีอีกแล้ว ลั้งซ์พูดปลอบขึ้นว่า
“เมื่อคืนฝนมันตกหนัก เค้าอาจจะเดินเลยไปไกล
หน่อยก็ได้”

จากูกับลั้งซ์ ออกไปตามหาอั้งอีกรอบ โดยให้
มาลาอยู่กับพวกผู้หญิงภายในบ้าน จนกระทั่งป้าย
แก่ๆ โส่นน้อยมีอาการดีขึ้น แต่อั้งก็ยังไม่กลับมา
ทุกคนเริ่มว่าอุ่นใจ เพราะรอมาครึ่งวันแล้ว ก็ยังไร
วีแวว ท้องฟ้าก็เริ่มมีตครึ้มมาอีกแล้ว

จากู ลั้งซ์ เดินหน้าละห้อยกลับมา โดยไม่มีอั้ง
... ความโศกเศร้า อาลัย ความวิตกกังวล กลับมา

อีกแล้ว พวกเขาเพิ่งสูญเสียชีวิตไป เมื่อสองวัน
ก่อน ชูก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย แล้วนี่จะต้อง
มาเลี้ยงอีกคนละหรือ พวกเด็ก ๆ รู้สึกเกรงใจ
และเห็นใจจาคูมาก พวกเขารอให้จาคูเป็นคน
ตัดสินใจว่า จะอยู่รอคนที่หายไป หรือจะไปต่อ

“เราจะรออีก ถ้าวันนี้ไม่มา พรุ่งนี้เราจะไปต่อ”
จาคูบอกกับพวกเด็ก ๆ นั้นเป็นข้อตกลง ที่ทุกคน
เห็นด้วย และจำเป็นต้องพักแรมในบ้านผีสิงนี้ต่อ
อีกหนึ่งคืน เพราะถึงอย่างไรหากเดินทางไปตามอนนี่
ก็เสี่ยงกับการฆ่าสายฝนอยู่ดี

พวกเขาคาดการณ์ไม่ผิด เพราะเมื่อตกค่ำ ก็มี
สิ่งประหลาดเกิดขึ้นอีกแล้ว แต่คราวนี้ไม่เหมือน
เมื่อคืนก่อน เพราะแขกที่มาเยือนในยามวิกาลคืน
นี้ น่ากลัวกว่า มันมาพร้อมกับเสียงดัง ซิ่งๆ!
ซิ่งๆ! วนเวียนอยู่นอกตัวตึก ทุกคนพยายามฟัง
สายตาคูว่า มันคืออะไร แต่ก็มองไม่เห็น มันมีแต่
เสียง

พอฝนตกลงมา เสียง ซิ่งๆ! ซิ่งๆ! ก็ดังถี่ขึ้น
ทันใดนั้น!

“เบรียะ ๆ ๆ เบรียง!”

สายฟ้าแลบ กับเสียงฟ้าร้องสนั่นหวั่นไหว ดัง
ขึ้นเกือบพร้อมกัน สายฟ้าผ่า พาดเบรียง ๔ - ๕
ครั้งรอบๆ ตัวตึก รวากับว่า มีสิ่งหนึ่งดูดเอา
สายฟ้าพาดลงมาที่นี้ ฟผ่าแต่ละครั้ง ตึกก็โยก
แยกไปตามแรง สติเท่านั้น ที่จะประคองจิตใจของ
พวกเขา ให้อยู่ได้ ภายใต้ความกลัวอย่างสุดขีด

เสียง อึ้งๆ! อึ้งๆ! หยดที่ประตุ ต่อมาก็มีเสียง
ปัง! ปัง! ปัง! ประตุถูกทุบอย่างแรง มันพังโครมลง
กองกับพื้น ฝุ่นคละคลุ้มไปหมด พร้อมกับมีกลิ่น
เหม็นไหม้ คราวนี้ มันปรากฏทั้งตัวและเสียง
ประกายไฟฟ้าสีส้มเหลือง ไต่ไปตามผนังห้อง พื้น
และแม้กระทั่งตู้ โต๊ะ มันผ่านไปไหน ที่นั่นก็
ปรากฏรอยไฟไหม้ กลิ่นเหม็นไหม้ ไชยมาแตะจมูก
ดูเหมือน พวกมันจะก้าวร้าวมาก จนพวกมนุษย์
ต้องหลบหลีกเอาตัวรอด ซ่อนตัวให้ห่างจาก
ประกายไฟปีศาจ ไม่มีใครคาดเดาได้ว่า ชีวิตของ
พวกเขา จะรอดพ้นจากคืนนี้หรือไม่ ... ก้อนถ่าน
ในเตาผิงแดงขึ้นมาอีกครั้ง ฝ่าห่มผืนใหญ่ถูก
ประกายไฟของปีศาจ เผาไปซีกหนึ่ง ความกลัว
ปิดปากของพวกมนุษย์ไว้แน่นสนิท ไม่มีใครกล้า
ส่งเสียงร้องออกมา ประกายไฟนั้น มันลุกไล่ลาม
ไปทั่วห้องโถง เหมือนค้นหาบางสิ่ง มันคงรู้แล้วว่า

ข้างล่างนี้ ไม่มีสิ่งที่มีมันต้องการ มันเลื้อยไปที่ราว
บันไดเหล็ก และหายขึ้นไปข้างบน

จาก มาตา และพวกเด็กๆ ช่วยกันรีบดับไฟใน
เตาและที่ผ้าห่ม เพราะกลัวจะเรียกแขกอีกพวก
หนึ่งมา เหมือนเมื่อคืนนี้ สิ่งที่พวกเขารับรู้ขณะนี้
คือ พื้นชั้นบนสั่นสะเทือนหนัก ตึกใกล้จะพัง
ละอองฝุ่นจากเพดาน หล่นลงมาเป็นระยະ และ
หนักขึ้นเรื่อยๆ

ประกายไฟแลบแปลบปลาบขึ้นอีกครั้ง รอบๆ
ซดลวด คราวนี้มันเปลี่ยนเป็นแสงสีน้ำเงิน และ
เคลื่อนไปหว่าลง ไม่มีมนุษย์หน้าไหน จะล่วงรู้ได้
ว่า มันกำลังจะทำอะไร

เสียงกระจกแตก เหมือนถูกรุมยิงด้วยกระสุน
ปืน เข็้อยกับโศกน้อย กอดกันแน่น เสียงนั้น ดัง
ติดต่อกันราวอึดใจ แล้วก็หยุดลง ราวกับหลัง
สงครามยุติ ความคิดที่จะลุกออกไป ตำรวจดู
ความเสียหายในตอนี้ ไม่มีอยู่ในสมอง โดย
เฉพาะที่ชั้นบน มันจะเกิดอะไรขึ้นที่ข้างมัน ตึกไม่พัง
ตอนนี้ ก็นับว่าบุญแล้ว ไม่นาน ความม่งวงก็จับได้
ความกลัวให้หายไป พวกเขาหลับสนิท โดยที่ไม่มี
ใครอยู่เวรยามกันเลย

รุ่งเช้า ลังซี่ ชวนจาดู ออกไปข้างนอก พวกเขาสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าเต็มปอด แล้วสำรวจบริเวณรอบตัวตึก มันโย้เอนไปมาก อีกไม่นานก็คงพัง เพียงแค่มีลมฝนพัดมา พวกเขากลับเข้ามาข้างในอีกครั้ง ข้างในนี้ ยังมีกลิ่นไฟไหม้ของซากสิ่งของ ตลบอบอวลไปทั่ว จาดู พยายามปีนป้ายอย่างระมัดระวัง ขึ้นไปดูชั้นบนของตึก เหมือนที่คาดเดาไว้ไม่ผิด ซ้าวของถูกทำลาย เหมือนผ่านสงครามมาใหม่ๆ เขากลับลงมา สั่งให้ทุกคนสำรวจข่าวของ อุปกรณ์เดินทาง

“เคี้ยว!” ลังซี่ บอกกับเพื่อนๆ “ของในของหายไป เหลือแต่ของหนัง”

“เธอทำมันหาย ตอนออกไปล่าสัตว์หรือเปล่า?” เคี้ยว ถาม

ลังซี่ รู้ลึกเป็นกังวล ครุ่นคิดทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา มันหายไป พร้อมกับชู หลายวันมานี้ ชูมีท่าทางแปลกๆ เมื่อเห็นของในของนั้น เขาไม่ไว้ใจ จึงนำติดตัวไว้ตลอด แต่เมื่อคืนเหตุการณ์มันซุดมุนวุ่นวายไปหมด เขาเผละดวงมันไว้

“ชู เอามันไป” ลังซี่พูดอย่างมั่นใจ จาดูพยักหน้า เห็นด้วยกับลังซี่

“ซุชโมยมันไป ... โธ่! ซุช ไม่น่าทำแบบนี้เลย”
เคื้อย รู้สึกผิดหวัง ท้อแท้ เพราะรู้ว่า เหตุการณ์
เช่นนี้ อาจเกิดขึ้นสักวัน เธอเคยเตือนสังข์มา
ครั้งหนึ่งแล้ว ไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นในวันนี้

“ซุชคิดถึงบ้าน เขาคงเอามันไปด้วย จะได้กลับบ้าน
บ้านถูก” จาอู บอกพวกเด็ก ๆ

สังข์ไม่เชื่ออย่างนั้น “แต่ จาอูก็คิดถึงบ้าน
เหมือนกัน แล้วก็มีลูกชายรออยู่ที่บ้าน ทำไมจาอู
จึงไม่ขโมยเอาไปล่ะ ถ้าอย่างนั้นก็ไซ้ว่าจะไปรอด
คูชิ! พวกเรามีกันตั้งหลายคน ยังสู้พวกปีศาจนั้น
ไม่ได้เลย เราว่าซุชอาจถูกปีศาจจับไปพร้อมกับของ
นั้น”

“โธ่! เคนอูตสำห้กำซั๊บ ใ้รักษาไว้ให้ดี ถ้าไม่มี
มัน เราจะออกไปจากที่นี่ได้ยังไง?” โสนน้อย ทรุค
ตัวลงนั่งเหมือนจะร้องไห้

จาอู ขยับแขนกางออก แล้วรวบเด็ก ๆ เข้ามา
กอดไว้อย่างนุ่มนวล กล่าวด้วยเสียงเศร้า ๆ กว่า
ทุกคราว

“ซุชไม่อยู่ อังก็ตายแล้ว ... เราไปกันเถอะ”

ขณะเดินทาง เหลือชีวิตรอดเพียง เด็กสามคน
กับจาอูและมาลาเท่านั้น ขณะนี้ ความหวาดกลัว

กับ ความมุ่งมั่น ส่งพลังยึดยุคจุดรั้งกันอีกครั้ง จะ
เดินหน้าต่อหรือถอยหลังกลับ มันมีสองทางเลือก
เท่านั้น สมาชิกเริ่มเหลือน้อยลงทุกวัน ไม่รู้ว่าราย
ต่อไปจะเป็นใคร ที่ต้องสังเวชชีวิตให้พวกภูติปีศาจ
ที่ตักรอกพวกเขา ไม่ว่าจะย้อนกลับหรือเดินหน้าก็
ตาม ... ความกล้า ถูกปลุกขึ้นมาอีกครั้ง วัตถุประสงค์
ทางก็ไม่มี พวกเขาจะต้องพึ่งตัวเอง พึ่งโชคชะตา
พวกเด็ก ๆ ยังต้องไปต่อ ภารกิจยังไม่เสร็จสิ้น
จากอุทคตินใจ รวบรวมกำลังใจกำลังกายที่เหลือ
เลือกเอาล้มภาระที่สำคัญและจำเป็นติดตัวไป
โดยเฉพาะอาวุธ ซึ่งเหลือน้อยเข้าไปทุกที แต่ก็ไม่
ล้มที่จะพกพา ถูกคอกนาคาติดตัวไปด้วย เพราะ
มันเป็นอาวุธชุดสุดท้ายที่เหลืออยู่.

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๑ คู่ทะเลทราย (บทที่ ๗ หนอน
ทะเลทราย) ... กลับไปที่ เว็บบอร์ด คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>